

τον. Ὅσοι τῶν ὑπαλλήλων τιμηθῶσι τοιουτοτρόπως μέ τινα ἐπιτροπικὴν τοῦ αὐτοκράτορος, καὶ ταπεινοῦ βαθμοῦ ἂν ἤθελον εἶσθαι, λογίζονται μετὰ ταῦτα ὁμοτίμοι τῶν ἀνωτάτων ὑπουργῶν. Ἡ αὐτὴ βρῦει ἀπὸ εὐνοουμένων, οἵτινες ζῶσιν ἐν μεγίστῃ οἰκειότητι μετὰ τοῦ δεσπότητος των, χρησιμεύουσι δὲ ὡς κατὰσκοποι ὑπὸ τὸνομα ὑπασπιστῶν, γραμματέων, καὶ συμβούλων εἰς τὰ δικαστήρια τῶν ἐπαρχιῶν. Ἐχουσι δ' ἄμεσον ἀλληλογραφίαν μὲ τὸν κυριάρχην, καὶ ἐκτελοῦσι τὰς ἰδιαιτέρας διαταγὰς του. Οὐδὲν ἄρα ἠδύνατο νὰ ὑπεκφεύγῃ τῆς γνώσεως αὐτοῦ, ἂν οἱ κατὰσκοποι οὗτοι δὲν ἦσαν εὐπρόσιτοι εἰς δωροδοκίαν, καὶ πολὺ πανουργότεροι παρὰ ν' ἀμελῶσι τὰ ἰδιαίτερά των συμφέροντα.

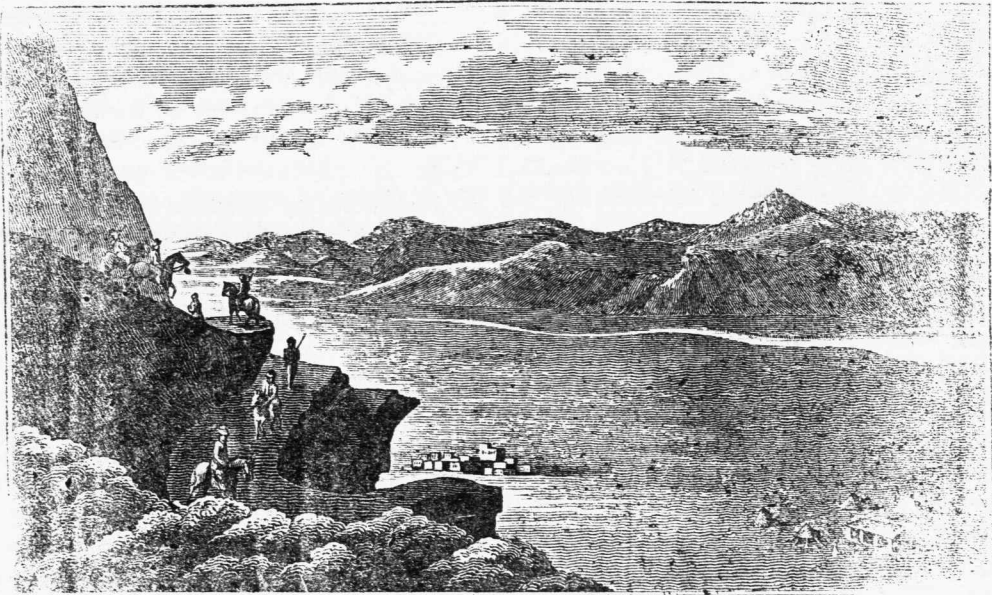
Ἐν τῶν σπουδαιοτάτων καθήκοντων εἶναι ὁ εἰς τὰς ἀρχὰς διορισμός. Γραμματεῖα τις εἶναι ἐπιφορτισμένη νὰ συνιστᾷ τοὺς ἀξιούς, ὁ δὲ αὐτοκράτωρ ἐπιφυλάττεται τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν τὰ μέλη τῆς γραμματείας ταύτης. Τοὺς ἀνωτέρους ὑπουργοὺς ὀνομάζει αὐτὸς ὁ ἴδιος· αὐτὸς προσέτι χαρίζει τίτλους εὐγενείας· καὶ πᾶς, ὅστις ἤθελε λάβει τοιοῦτον τίτλον, ὀφείλει νὰ

ὑπάγῃ εἰς τὴν μητρόπολιν ν' ἀποδώσῃ εὐχαριστίας διὰ τὴν αὐτοκρατορικὴν τιμὴν. Οἱ μεγάλοι ἀξιωματικοὶ τοῦ κράτους παρουσιάζονται ἐκεῖ τοῦλάχιστον ἅπαξ κατὰ τριετίαν· οἱ δὲ κατώτεροι μανδραῖνοι, μετὰ προβιβασμόν. Τοιουτοτρόπως ὁ Μέγας Δυνάστης θεωρεῖ τὰς πολλὰς χιλιάδας τῶν θεραπόντων του, καὶ λαμβάνει εὐκαιρίαν νὰ ἐμπνέῃ εἰς αὐτοὺς εὐλάβειαν καὶ εὐγνωμοσύνην.

Ὅλαι αἱ πρόσοδοι τοῦ κράτους εἶναι ὑπὸ τὴν ἄμεσον αὐτοῦ διαχείρισιν, καὶ δαπανᾷ κατ' ἀρέσκειαν τὰ δημοσία χρήματα. Ὑπάρχει ὅμως καὶ ταμεῖον ἰδιαίτερον πρὸς χρῆσίν του, περιέχον ὄχι μόνον χρυσὸν καὶ ἄργυρον, ἀλλὰ καὶ μαργαρίτας, πολυτίμους πέτρας, μεταξωτὰ, κτλ., πάντοτε δὲ πλουσιώτατον.

Ὁ αὐτοκράτωρ, ὡς ὁ ἀρχιερεὺς τοῦ ἔθνους, ἔχει νὰ ἐκπληροῖ ἱερατικὰ καθήκοντα. Ταῦτα δὲ εἶναι καὶ πολυαριθμότερα καὶ ὀχληρότερα ὄλων τῶν ἄλλων· τὸ δὲ χειρότερον, ἢ ἐλαχίστη αὐτῶν ἀμέλεια ἤθελεν ἐπισύρει τὰς κατηγορίας τῶν ὑπηκόων του πολὺ μᾶλλον παρὰ τὰ πλέον καταδυναστευτικὰ μέτρα.

Η ΠΕΔΙΑΣ ΤΗΣ ΙΕΡΙΧΩ.

Τὸ προτεταγμένον σχέδιον παριστάνει μέρος τῆς Πεδιάδος τῆς Ἰεριχώ, ὅποια φαίνεται τὴν σήμερον. Ἴδου πῶς ἐκφράζεται περὶ αὐτῆς Ἄγγλος περιηγητής—

« Καὶ ὁ πλέον εὐγλωττος συγγραφεὺς μόλις ἤθελεν ἐικονίσειν ἀναλόγως τὴν ἀξιοθάκρυτον ἐρήμωσιν, ἥτις ἐπικρατεῖ καθ' ὅλην τὴν κατηραμένην ταύτην χώραν, ἢ φανερῶσι διὰ λόγου τὴν σοβαρὰν φρίκην, τὴν ἐμπνεομένην ὑπὸ τῆς φοβερᾶς θεάς. Μόνον ὅστις ἐπεσκέφθη τὸν τόπον τοῦτον κατενόησε τῶνόντι πόσον ἀληθῶς εἶναι μνημεῖον τῆς τρομερᾶς ὀργῆς τοῦ Παντοκράτορος, καὶ νουθέτημα αἰώνιον εἰς τὴν ἀνθρωπότητα.»

Εἰς τὴν πεδιάδα ταύτην κατεσκευάσθησαν τὰ πρὸς χρῆσιν τοῦ ἐν Ἱερουσαλὴμ μεγαλοπρεποῦς ναοῦ χάλκινα σκεύη. Ἐνταῦθα προσέτι, λέγει ὁ αὐτὸς περιηγητής, « ἐπάτησαν οἱ ἱεροὶ πόδες τοῦ Λυτρωτοῦ, ὅτε ἐκήρυττε τὴν διδασκαλίαν του· ἐνῶ δὲ εἰσπρὸχόμεν εἰς τὴν Ἰεριχώ, καθ' ἣν στιγμὴν ἔδυν ὁ ἥλιος, ἀλλὰ ἀξιολόγα συμβεβηκότα, εἰς τὰς Γραφὰς ἱστορούμενα, ἦλθον εἰς τὸν νοῦν μου, καὶ μάλιστα τὸ περὶ τοῦ κατόπιν αὐτοῦ ἀκολουθήσαντος πλήθους, ὅτε εἰσῆλθε καὶ διεκλήρυξε σωτηρίαν εἰς τὸν οἶκον τοῦ πλουσίου.» Ἴδε τὸ κατὰ Λουκᾶν Εὐαγγέλιον, ιθ'. 29.